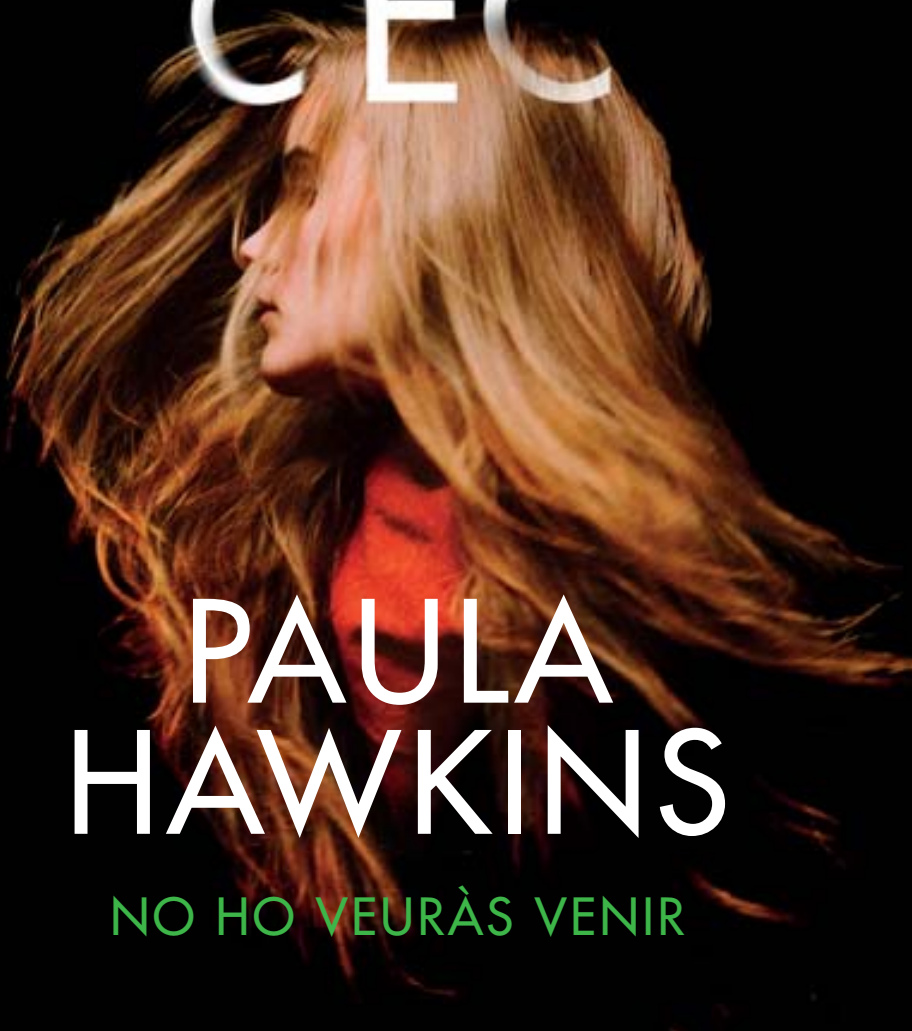

DE L'AUTORA DE
LA NOIA DEL TREN

PUNT CEC

A woman with long, flowing blonde hair is shown in profile, looking towards the left. Her hair is caught in motion, creating a sense of wind or movement. She is wearing a red garment, which is partially visible. The background is dark, making the woman and her hair stand out.

PAULA
HAWKINS

NO HO VEURÀS VENIR

Columna

PAULA HAWKINS
PUNT CEC

Traducció de Núria Parés Sellarès

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *BLIND SPOT*
PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2022
© PAULA HAWKINS LTD, 2022
© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2022
© EDITORIAL PLANETA, S.A.
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2965-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 16.001-2022
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRESS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com: 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

I

En Jake Pritchard era mort.
El seu cos, encara tebi, jeia a terra just a l'espai que separava la cuina oberta de la sala d'estar, amb un bassal de sang espessa al voltant del cap esclafat. Encara estava tebi, però definitivament era mort.

En Ryan Pearce es va agenollar sobre la substància enganxosa que brollava de les terribles ferides d'en Jake. En Ryan tenia el mòbil aferrat amb la mà dreta. A l'esquerra hi tenia un contundent objecte de vidre brut de sang.

En Ryan encara era allà, agenollat, tremolant i amb la cara blanca com la llet, quan els tècnics en emergències sanitàries van irrompre per la porta principal. De seguida es van ado-

nar que no hi havia res a fer per l'home ajagut a terra, amb els ulls vidriosos i el cap esclafat. Llavors es van adreçar a en Ryan.

Estava ferit?, van preguntar. Què coi ha passat aquí? Quan hi havia arribat, ell? Què havia vist, què havia sentit? Hi havia algú més a la casa? En Ryan només feia que brandar el cap, però no deia res. Semblava incapaç de parlar, incapaç d'assimilar el que li estava passant.

Els tècnics d'emergències li parlaven amb veu suau. Amb molt de compte, un d'ells va ajudar en Ryan a posar-se dret, va agafar-li l'objecte de vidre de la mà i el va guardar a dins d'una bossa de plàstic. El tècnic es va fixar que tenia una frase gravada a la base: *Jake Pritchard, Millor Guionista Novell, 2012*.

—És ell, aquest? —va preguntar el tècnic a en Ryan—. Aquest home és en Jake Pritchard? —En Ryan va assentir—. Ens en pot dir alguna cosa? De què el coneix?

Finalment, en Ryan va parlar.

—Mai no li he volgut cap mal —va tartamudejar, amb les dents que li petaven—. Mai no li hauria fet cap mal. És el meu millor amic. És el meu germà.

L'Edie s'havia tornat a quedar al llit fins tard.

Sabia, per l'angle de la llum que entrava a la sala d'estar, i per l'absolut silenci de l'apartament, que eren més de les nou. Quin luxe poder jeure en aquell ampli i generós sofà d'en Ryan. Quina alegria poder dormir tan bé, amb un son tranquil i sense somnis.

Aquí, en el petit però acollidor apartament d'en Ryan, l'Edie se sentia bressolada pels sorolls de la ciutat a la nit: adolescents rient i borratxos cridant, sirenes a la llunyania i el reconfortant sotragueig dels cotxes passant pel carrer empedrat de sota. Els sorolls del barri. Tan lluny de la solitud de la casa del penya-segat,

on no se sentia res més que els xiscles de les gavines i el constant trencar de les ones contra les roques. Era absurd però veritat: l'Edie dormia més bé al sofà d'en Ryan que no pas al seu llit de matrimoni.

L'Edie va sortir del sac de dormir, va anar arrossegant els peus fins a la cuina i va posar una càpsula a la cafetera. De la finestra estant veia el fullatge dels faigs que hi havia al jardí de l'altra banda del parc, i més enllà, el turó conegut amb el nom d'Arthur's Seat. El cor li feia un salt sempre que era aquí, envoltada de bellesa i luxe. Tot això era a anys llum de la seva casa atrotinada del penya-segat, dels maldecaps econòmics, de la catàstrofe a càmera lenta del seu matrimoni.

De nou al sofà de la sala d'estar, amb la tassa de cafè en una mà, l'Edie va comprovar les notificacions del mòbil. No hi havia cap trucada d'en Jake, ni tampoc cap missatge. Feia més de quaranta-vuit hores que no en sabia res. Aquest silenci era inusual, però l'Edie es va adonar, amb una fiblada de culpabilitat, que no li desagradava pas. Ja havia tingut prou notícies seves últimament.

Es va beure el cafè i just quan anava cap al lavabo per dutxar-se, va sonar el timbre de la porta. En Ryan, va suposar, que devia tornar de córrer. Es devia haver oblidat d'endur-se la clau. Va prémer el botó de l'interfon i va obrir la porta d'entrada.

—Si que has anat ràpid —va dir pel forat de l'escala, esperant veure en Ryan pujant els esglaons. Però no era ell. Era algú altre. De fet, eren dues persones, dos policies d'uniforme amb un posat molt seriós.

A l'Edie se li va accelerar el pols.

—Què ha passat? —va preguntar, mentre allargava la mà per agafar-se al marc de la porta. Un incident, van dir. A la casa del penya-segat—. Què ha passat? —va repetir ella. Tenia una horrible sensació de malestar, com si se li estigués regirant l'estómac—. Hi ha hagut una baralla? —va preguntar. Els dos policies es van mirar l'un a l'altre, sorpresos.

La van fer entrar a dins i van tancar la porta darrere seu. Un cop a la sala d'estar, la van fer seure al sofà i es van quedar drets davant d'ella mentre li explicaven el motiu de la visita. El seu marit, van dir, havia patit un atac a casa

seva, i havia rebut greus ferides al cap. Malgrat els esforços dels tècnics en emergències sanitàries, no l'havien pogut salvar. L'havien declarat mort al lloc dels fets. No quedava clar què havia passat, però semblava que podia ser un robatori fallit.

Durant uns instants, l'Edie no va dir res. Sentia les seves veus, tota l'estona esperant despertar-se. Es va clavar les ungles als palmells, es va pessigar la pell del dors de les mans, i tot i així els policies no van desaparèixer. No es va incorporar de sobte, presa del pànic, per culpa d'un malson. No estava somiant. Allò era real. Estava passant de debò.

—On és en Ryan? —va preguntar l'Edie quan finalment li van sortir les paraules—. Què li ha passat, a en Ryan?

Els dos policies van tornar a intercanviar una mirada.

—En Ryan Pearce? —va preguntar un d'ells, amb el front arrufat—. És a la comissaria, presentant declaració. És ell qui ha trobat... ha trobat el senyor Pritchard. I ha trucat a emergències.

—Així, ell està bé? —va preguntar l'Edie—. En Ryan està bé?